

и да пиянствува, хемъ не млади хора — напр. отъ 14 — 25 год. и неженени, които никога не посѣщавахъ кръчмитѣ и кавенетата, защото се срамувахъ отъ старитѣ и ги почитахъ, но дори и прѣстарѣли хора, когато, сега какво е? — Идѣте въ който щѣте градъ, па и село да бжде, и Вий, любезний читателю, ще видите, че кавенетата, кръчмитѣ, шантанитѣ и пр. душегубителни заведения сѣ пълни, и то въ работно врѣме, съ хора — мъже отъ различна възраст и положение. Тамъ му е 15 — 20 годишния ученикъ, тамъ му е копача, тамъ му е занаятчията, тамъ му е търговеца, тамъ му е . . . и пр. и пр., които всѣки по отдѣлно, или пие, или на карти играе, или комарджилъка упражнява, или политиката развива, или брата си и ближния си одумва, или нѣкакви блуднически подвизи и похождения на нѣкого си расправя, или . . . . . и много или, които всички сѣ безусловенъ плодъ на лѣността. Прочее, струва ми се, че само въ отношение на трудолюбието между тогавашното и сегашното общество, има удивителна разлика. Сега да видимъ и въ други отношения.

Въ турско врѣме Българина бѣше религиозенъ чловѣкъ. въ пълната смисълъ на думата, а съ това заодно не ще съмнѣние, и благоправственепъ; а сега на опаки. Тогавя при всичкитѣ прѣпятствия, които Турцитѣ ни правѣхъ, за да нѣмаме камбани на църквитѣ си, даже бѣше врѣме, когато и дървени клепала не допускахъ да има; та въ случай на празникъ, клисаритѣ ходѣхъ отъ къща на къща да хлопатъ за да събуждатъ хората за църква, — казвамъ, и при такива прѣпятствия, пакъ празниченъ день църквитѣ се пълняхъ и прѣпълняхъ съ богомолци: стари и млади, богати и сиромаси, учени и неучени, мъже и жени съ една рѣчь всѣки отиваше въ Домътъ Господень да се помоли за себе си, за ближния си и да поблагодари Създателя си за добринитѣ, които му е далъ, съ молба и надѣжда, че и за въ бждаще не ще го лиши отъ такива. — Ами сега? — Сега камбани на всѣкъдѣ и тѣзи послѣднитѣ, като